

အော်လီဗာတွစ်

အောင်လှိုင်

Oliver Twist
Charles Dickens

‘အော်လစ်ဗာတွစ်’

‘ကြိုတင်ဖတ်ရှုလေ့လာ - ဆောင်ရွက်ရမည့်အချက်များ’

၁။ မိဘမဲ့ကလေးဂေဟာတစ်ခုသို့ ကလေးများကို သွားရောက်လည်ပတ်နိုင်စေရန် စီစဉ်ပါ။ မိဘမဲ့ကလေးဂေဟာမှာရှိတဲ့ ကျောင်းသားတွေကို အင်တာဗျူးလုပ်နိုင်အောင် မိမိကျောင်းသားများကို ခွင့်ပြုပေးပါ။

မိဘမဲ့ဂေဟာကျောင်းသားများနှင့် မိမိကျောင်းသားများအား စာသင်ခန်းအတွင်း ဆွေးနွေးလေ့လာမှုများလုပ်ခိုင်းပါ။

မိဘမဲ့ဂေဟာမှ ကျောင်းသားများအတွက် သေချာသော ကောင်းကျိုးများ ရရှိအောင် ပြုလုပ်ပေးပါ။

၂။ စာရေးသူ ချားဒစ်ကင်ရဲ့ဘဝအခြေအနေနဲ့ လူမှုစီးပွား အခြေအနေတို့ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိအောင် ကြိုးစားပါ။

ယနေ့ကာလ လူလတ်တန်းစားများနဲ့ ဆင်းရဲသားလူတန်းစားတို့အကြား ကွာခြားသော စိတ်နေစိတ်ထားတို့နှင့် ပတ်သက်၍ ဆွေးနွေးပါ။

၃။ စာပုဒ်ရေးသားခြင်း

မိဘမဲ့ကလေးတွေအနေနဲ့ ဘဝမှာ ဘာတွေကို လက်လွှတ်ခဲ့ရပါသလဲ?

သူတို့မှာရှိနေတဲ့ စိတ်မချမ်းမြေ့စရာတွေကို ကျွန်ုပ်တို့ ဘယ်လို အဆင့်ဆင့်ဖယ်ရှားပေးနိုင်ပါသလဲ?

၄။ ပေးထားတဲ့ စကားလုံးအဓိပ္ပာယ်တွေကို ရှာဖွေပါ။

ထို့နောက် စက်ဆုပ်ရွံ့ရှာဖွယ်ကောင်းတယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပါ စကားလုံးများ ခွဲခြားခြင်း၊ မတူညီခြင်းအဓိပ္ပာယ်ပါ စကားလုံးများ၊ သင့်တော်တယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ရှိစကားလုံးများ၊ ခိုးဝှက်ခြင်း၊ ဥပဒေ၊ ကိုးကားတယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပါစကားလုံးတွေနဲ့ ဝါကျ တည်ဆောက်ရေးသားပေးပါ။

၅။ ဆင်းရဲခြင်း၊ ခိုကိုးရာမဲ့ခြင်း၊ မိဘမဲ့ခြင်းနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ကလေး တွေက လောကကို ဘယ်လိုမိတ်ဆက်ပြီး၊ ဘယ်လိုပြစ်မှုတွေ ကျူးလွန်တတ်တယ်ဆိုတာကို ရှာဖွေပါ။ ဒီပြဿနာတွေကို ထိန်း ချုပ်နိုင်ဖို့ အကောင်းဆုံးအစီအစဉ်တွေနဲ့ အကြံပြုဆွေးနွေးတိုင်ပင် ပါ။

အခန်း - ၁

အော်လစ်ဗာတွစ် - မိဘမဲ့ဘဝနဲ့မွေးဖွားလာသူတစ်ယောက်

အော်လစ်ဗာတွစ်ကို ဆင်းရဲသားများအတွက် နေစရာနဲ့ အလုပ်အကိုင် ပေးတဲ့ ဂေဟတစ်ခုမှာ မွေးဖွားခဲ့ပါတယ်။ သူ့ကို မွေးဖွားပေးတဲ့သူကတော့ ခရစ်ယာန်အသင်းတော်ရဲ့ ခွဲစိတ်ဆရာဝန်တစ်ဦးပါ။

အော်လစ်ဗာတွစ်ဟာ သေးငယ်တဲ့ မွေ့ရာပေါ်ပက်လက်အနေအထား နဲ့ အသက်ကိုမနည်းရှူနေခဲ့ရရှာတယ်။ သူ့ကိုအရက်သောက်တဲ့ သူနာပြုအို ကြီးကလွဲပြီး ပြုစုစောင့်ရှောက်မယ့် သူတစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး။

ငယ်ရွယ်တဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ခေါင်းအုံးကနေ အားအင်ချည့်နဲ့စွာ နဲ့ ဖြည်းဖြည်းချင်းထလိုက်ပြီး သူမရဲ့လက်တွေကို ကလေးရှိရာဘက် ဆန့် ထုတ်လိုက်ပါတယ်။ ကလေးကို မီးဖွားပေးတဲ့ ခွဲစိတ်ဆရာဝန်က အမျိုးသမီး ငယ်ရဲ့ လက်ထဲကလေးကို အသာထည့်ပေးလိုက်တယ်။ အမျိုးသမီးငယ်က သူမရဲ့ရင်သွေးလေးကို နဖူးမှာ တစ်ချက်နမ်းလိုက်ပြီးတာနဲ့ အိပ်ရာပေါ် နောက်ပြန်လဲကျပြီး အသက်ထွက်သွားပါတော့တယ်။

“တကယ်လို့ကလေးငိုရင် ငါ့ဆီကိုခေါ်လာခဲ့လိုက် သူနာပြု ရေ! ကလေးမလေးက ချစ်စရာလေး၊ သူ့ဘယ်ကလာတာပါ လိမ့်...”

လို့ ခွဲစိတ်ဆရာဝန်က ပြောတော့ အသက်ကြီးကြီး အမျိုးသမီး သူနာပြုက ခုလိုပြန်ပြောတယ်။

“သူမကို မနေ့ညက ဒီကိုခေါ်လာကြတာ... သူမကိုလမ်းမှာ လဲနေတာတွေ့လို့လေ”

ဒီအခါ ခွဲစိတ်ဆရာဝန်က ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါရင်း ခုလို ပြောလိုက်တယ်။

“ကျုပ်ကတော့ သူမဆီမှာ လက်ထပ်လက်စွပ်တွေ ဘာတွေ မတွေ့မိပါဘူး”

မွေးကင်းစကလေးလေးကို အနှီးအဖြူလေးနဲ့ လုံခြုံစွာထုပ်ပေးထားတယ်။ ပြီးတော့ ကလေးနဲ့သက်ဆိုင်တဲ့ မွေးတဲ့နေ့၊ အချိန်၊ မိဘအမည်၊ အရွယ်အစားအတိုင်းတာ၊ အလေးချိန်တို့ကို ကလေးအတွက် မှတ်သားပေးပြီး လေဗယ်တပ်ထားလိုက်တယ်။ ခရစ်ယာန်အသင်းတော်ရဲ့ ခွဲစိတ်ဆရာဝန်က မွေးပေးပြီးတဲ့နောက် အဲဒီကလေးဟာနေစရာနဲ့ အလုပ်အကိုင်ပေးတဲ့ ဂေဟာ၊ မိဘမဲ့ကလေးဂေဟာဆီ ဘယ်သူရဲ့စက်ဆုပ်ရွံရှာခြင်းကို မခံရသလို၊ ဘယ်သူရဲ့သနားခြင်းကိုလည်း မခံရဘဲ ပို့ဆောင်ခံခဲ့ရပါတယ်။

အော်လစ်ဗာလေးက ကြမ်းတမ်းစွာနဲ့ အော်ငိုလိုက်တယ်။

သူဟာ မိဘမဲ့ကလေးတစ်ယောက်ဆိုတာကိုတော့ ကိုယ်တိုင်မသိရှာသေးဘူးပေါ့။ အခုလောလောဆယ်တော့ သူဟာ ခရစ်ယာန်ဘုရားကျောင်းရဲ့ ကြီးကြပ်ရေးမှူးလက်ထဲမှာ ရောက်နေပါပြီ။ ကြီးကြပ်ရေးမှူးက သူ့ကို သနားကြင်နာစိတ်အပြည့်နဲ့ ပြုစုပါတယ်။

အခန်း - ၂

အော်လစ်ဗာတွစ်နဲ့ ဘုရားကျောင်းဘုတ်အဖွဲ့

နောက်ထပ် ၈-လ (သို့) ၁၀-လကြာအထိ မိဘမဲ့ကလေးဂေဟာထဲမှာ ကလေးတွေကို အာဟာရထောက်ပံ့ပေးမယ့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး။ အော်လစ်ဗာက ဆာလောင်ပြီး ခိုကိုးရာမဲ့ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။

ဘုရားကျောင်းရဲ့တာဝန်ရှိသူတွေက အော်လစ်ဗာကို အရွယ်မရောက်သေးတဲ့ ကလေးအယောက် ၂၀၊ ၃၀ လောက်ရှိတဲ့ ဂေဟာဆီပို့လိုက်တယ်။ အဲဒီကလေးတွေအားလုံးကို အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်က တာဝန်ယူကြီးကြပ်ပေးတယ်။ အဲဒီကြီးကြပ်ရေးအမျိုးသမီးက ရက်သတ္တတစ်ပတ်ကို ၇-ပဲနီ ပဲရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူမသုံးစွဲဖို့ အပတ်စဉ်ထောက်ပံ့ကြေးရတယ်။ နောက်ပြီး ကလေးတွေအတွက် သေးငယ်တဲ့ငွေပမာဏ သတ်မှတ်ပြီး သုံးစွဲတယ်။ ဒီတော့ အော်လစ်ဗာတွစ်က အစားဆင်းရဲ၊ အနေဆင်းရဲတယ်။ ဒီတော့ နောက်ဆက်တွဲဆိုးကျိုးအနေနဲ့ အအေးမိတယ်၊ ဖျားနာတယ်။

အော်လစ်ဗာတို့ရှိတဲ့နေရာကို ဘုရားကျောင်းဘုတ်အဖွဲ့က ကာလအပိုင်းအခြားအလိုက် လာရောက်စစ်ဆေးကြတယ်။

ဘုတ်အဖွဲ့က နေရာကိုရောက်မလာခင် တစ်ရက်ကြိုတင်ပြီး အခြေ

အနေကို သတင်းစုံစမ်းတတ်တယ်။ ဘုတ်အဖွဲ့တွေရောက်သွားတာနဲ့ ကလေးတွေအားလုံး သန့်ရှင်းသပ်ရပ်ပြီး နေရာတစ်ခုလုံး အစီအစဉ်တကျ ဖြစ်နေတာကို တွေ့ကြရပါတယ်။

အသားအရေဖြူဖျော့နေတဲ့ အော်လစ်ဗာတွစ်နဲ့ အခြားယောက်ျား ကလေး ၂ ယောက်ကို ရန်ဖြစ်တဲ့အမှုနဲ့ မြေအောက်ခန်းထဲမှာ ထိန်းသိမ်း ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီနေ့ကတော့ အော်လစ်ဗာရဲ့ ၉ နှစ်မြောက်မွေးနေ့ပါ။

မစ္စမန်းနီဆိုတဲ့ အော်လစ်ဗာတို့ကို စောင့်ရှောက်တဲ့ အမျိုးသမီးကြီးက ဘုရားကျောင်း စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးအရာရှိဆိုတဲ့ မမျှော်လင့်တဲ့စကား ကြောင့် အံ့အားသင့်သွားစေခဲ့ပါတယ်။

မမျှော်လင့်တဲ့ စကားဆိုတာကတော့ စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးအရာရှိ ဖြစ်သူ မစ္စတာ ဘမ်ဘယ်လ်ရောက်လာမယ် ဆိုတာပါပဲ။

“မစ္စမန်းနီ” က မစ္စတာဘမ်ဘယ်လ်ဂိတ်ဝဆီကို ဝင်မလာခင် ကလေး တွေကို ရေချိုးသန့်စင်ပေးဖို့နဲ့ သော့ပိတ်ထားတဲ့ အခန်းကို ပြန်ဖွင့်ပေးဖို့ “ဆူဇန်” ဆိုတဲ့ ဝန်ထမ်းကို ညွှန်ကြားနေပါတယ်။

“အာ... မစ္စတာဘမ်ဘယ်လ်၊ အခုလိုတွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါ တယ်ရှင်...”

မစ္စတာ ဘမ်ဘယ်လ်ရောက်လာတာနဲ့ မစ္စမန်းနီက နှုတ်ဆက်လိုက် တာကို မစ္စတာ ဘမ်ဘယ်လ်က လက်ထဲမှာပါလာတဲ့ ကြိမ်လုံးကို သေချာ ဆုပ်ကိုင်ရင်း မစ္စမန်းနီကို စုံစမ်းစစ်ဆေးတဲ့ ပုံစံနဲ့တစ်ချက်ကြည့်လိုက်တယ်။ ပြီးမှခုလိုတုံ့ပြန်ပြောဆိုလိုက်တယ်။ “မစ္စမန်းနီ၊ ဒီလိုပြောဆိုနှုတ်ဆက် တာကို အမှန်တကယ်လေးစားတဲ့ သဘောလို့ ကျုပ်က ယူဆရမှာ လား ဘုရားကျောင်းက အရာရှိတွေအားလုံးကို ကျုပ်ဝင်လာမယ့် ဂိတ်ဝမှာ ထွက်စောင့်ခိုင်းထားတာကကော ကျုပ်ကိုလေးစား ကြောင်းပြတာလား ခင်ဗျားက ထောက်ပံ့ကြေးရယူပြီး ရပ်တည် နေတဲ့ဒေသခံ ကိုယ်စားလှယ် မဟုတ်လား...”

မစ္စမန်းနီက ဘုရားကျောင်းစည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးအရာရှိ မစ္စတာ “ဘမ်ဘယ်လ်” ကို ဧည့်ခန်းကျဉ်းလေးဆီခေါ်သွားပြီး ဂျင်အရက်နဲ့ ဧည့်ခံ လိုက်တယ်။

“ကဲ အခုလုပ်ငန်းကိစ္စပြောကြရအောင်...” မစ္စတာဘမ်ဘယ်လ်က ပါးစပ်ကပြောရင်း သားရေနဲ့ဖုံးထားတဲ့ အိတ်ဆောင်စာအုပ်လေးကို သူ့အိတ်ထဲကနေ ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ခုလိုပြောလိုက်တယ်။

“အော်လစ်ဗာတွစ်က ဒီနေ့ဆို ၉ နှစ်ပြည့်ပြီ... ကျုပ်တို့အခု ထက်ထိ သူ့အဖေ ဘယ်သူဆိုတာကို စုံစမ်းလို့မရသေးဘူး...” ဒီအခါ မစ္စမန်းနီက အံ့သြပြီး ပြန်မေးတာပေါ့။

“ဒါဆို သူ့ဆီမှာ အော်လစ်ဗာတွစ်ဆိုတဲ့ နာမည်ဘာလို့ရှိနေတာလဲ”

“ဒါကို ကျုပ် ရှင်းပြမယ်၊ ကျုပ်တို့မှာရှိတဲ့ မိဘမဲ့ကလေးတွေကို အကွရာစဉ်အတိုင်း နာမည်ပေးတယ်။ နာမည်ရဲ့ နောက်ဆုံးမှာရှိတဲ့ “st” (twist) ကို ကြည့်ရင် “S” ပြီးမှ “T” ဆိုတဲ့ အကွရာကို အစဉ် အတိုင်းပေးထားတာ တွေ့ရမယ်။ အော်လစ်ဗာတွစ် (oliver twist) ဆိုတဲ့ နာမည်ကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ပေးထားတာပါ”

မစ္စတာဘမ်ဘယ်လ်ရှင်းပြတဲ့စကားကို မစ္စမန်းနီက ထပ်ပြီး တအံ့တသြ ဖြစ်သွားတယ်။ “ဒါဆို ဆရာက စာပေနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့လည်း တော်တော်တတ်ကျွမ်းတဲ့သူပေါ့နော်...”

မစ္စတာဘမ်ဘယ်လ်က ဂျင်သောက်တာကို လက်စသတ်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ စကားဆက်လိုက်တယ်။

“ဘုရားကျောင်းဘုတ်အဖွဲ့က အော်လစ်ဗာတွစ်ကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးဖို့ဆုံးဖြတ်ပြီးကြပြီ... ကျုပ်က သူ့ကို ကိုယ်တိုင်ခေါ်သွားဖို့ ဒီကိုရောက်လာရတာ၊ ကျုပ်အခု အော်လစ်ဗာတွစ်ကို တွေ့ချင်တယ်... တွေ့ခွင့်ပေးပါ”

အော်လစ်ဗာတွစ်ကို သူ့ကိုစေတနာသဒ္ဓါတရားထက်သန်စွာနဲ့ ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးနေတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးက ရေချိုးသန့်စင်ပေးတယ်။ အဝတ်အစားတွေ လျှော်ဖွပ်ပေးတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ကို မစ္စတာဘမ်ဘယ်လ်ရဲ့ ရှေ့မှောက်ခေါ်လာခဲ့တယ်။

“ဆရာကြီးကို အရိုအသေပေးလိုက်ပါ... အော်လစ်ဗာ!”... လို့ မစ္စမန်းနီက ဘေးကနေသင်ပေးလိုက်တယ်။

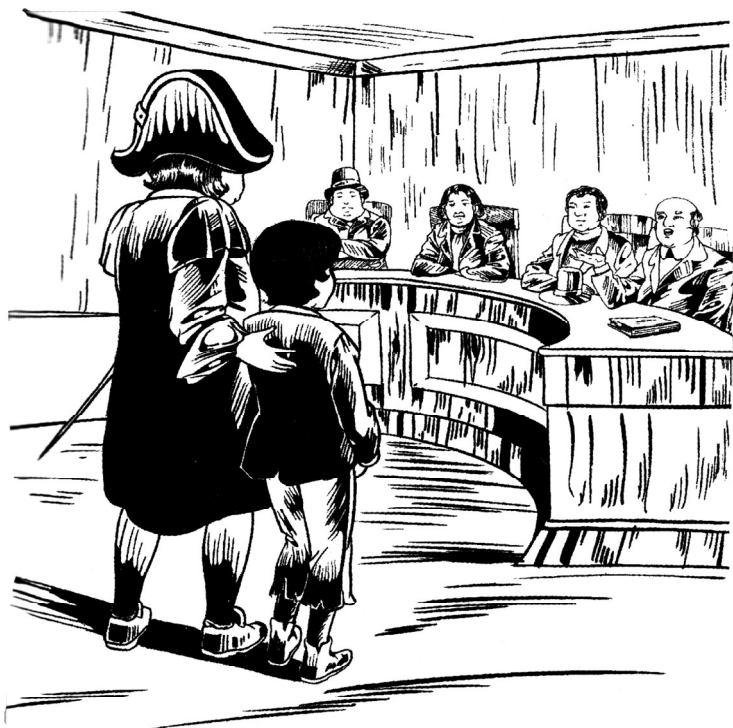
မစ္စတာဘမ်ဘယ်လ်က အော်လစ်ဗာကို ကြည့်ပြီးခုလို မေးလိုက်တယ်။

“မင်းငါနဲ့လိုက်မယ် မဟုတ်လား၊ အော်လစ်ဗာ!”

တည်ငြိမ်အေးဆေးတဲ့လေသံနဲ့ ပြောလိုက်တဲ့ မစ္စတာဘမ်ဘယ်လ်ရဲ့ စကားကို အော်လစ်ဗာက နားထောင်ရင်း ပြန်ကြည့်လိုက်တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ဘုရားကျောင်းစည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးအရာရှိရဲ့ ထိုင်ခုံနောက်မှာရှိနေတဲ့ မစ္စမန်းန့်ကို အော်လစ်ဗာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ မစ္စမန်းန့်က ဒေါသတကြီးနဲ့ လက်သီးဆုပ်ပြီး သူ့ကိုထောင်ပြနေတာကို ‘အော်လစ်ဗာ’ တွေ့နေရတယ်။

“မစ္စမန်းန့်ကော ကျွန်တော်နဲ့အတူလိုက်လို့ရမလား”... လို့ သနားစရာကောင်းတဲ့ အော်လစ်ဗာက မစ္စတာဘမ်ဘယ်လ်ကို ပြန်မေးတယ်။

“အဲဒါတော့ မရဘူး၊ သူမလိုက်လို့ ဘယ်ရမလဲကွာ၊ ဒါပေမဲ့ သူမက မင်းကိုမကြာမကြာတော့ လာတွေ့မှာပေါ့!”

မစ္စတာဘမ်ဘယ်လ်စကားဆုံးတာနဲ့ အော်လစ်ဗာကို စိတ်ဆင်းရဲစရာ တွေသာရှိနေတဲ့ မိဘမဲ့ဂေဟာဆိုတဲ့ နေရာကနေ ခေါ်ထုတ်လာခဲ့ပါတယ်။ တကယ်ဆို အော်လစ်ဗာတစ်ယောက် ပျော်ရွှင်နေသင့်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူ မပျော်ရှာပါဘူး။ သူ့ဘဝမှာ ဒီအသက်အရွယ်ရောက်လာတဲ့အထိ ရင်းနှီးခဲ့ရတဲ့ သူရဲ့တစ်ဦးတည်းသော မိတ်ဆွေကို ခွဲခွာရတာကြောင့် မျက်ရည်တွေ ဒလဟောစီးကျလာခဲ့ပါတယ်။ အော်လစ်ဗာအတွက် ခွဲခွာခြင်းဆိုတဲ့ အတွေ့အကြုံက ဒါ ပထမဆုံးသော အကြိမ်ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့အတွက် ခွဲခွာခြင်းက အထီးကျန်ခြင်းဆိုတဲ့ ခံစားမှုတစ်ခုကို ထပ်မံမွေးဖွားပေးလိုက်ပါတယ်။

မစ္စတာဘမ်ဘယ်လ်က အော်လစ်ဗာကို ဖြူဖွေး၊ လင်းထိန်နေတဲ့ အခန်းကြီးတစ်ခန်းဆီ ခေါ်ဆောင်သွားတယ်။ အဲဒီအခန်းကျယ်ကြီးထဲက စားပွဲကြီးတစ်ခုမှာ ခပ်ဝဝလူကြီးမင်း ၁၀ ယောက်လောက်ထိုင်နေတာကို သူတွေ့လိုက်ရတယ်။

အော်လစ်ဗာက လူကြီးတွေရှေ့ကိုရောက်တာနဲ့ သူ့မျက်လုံး ၂ ဖက်မှာရစ်ဝဲကျလုဆဲဖြစ်နေတဲ့ မျက်ရည်ဥတွေကို ကပျာကယာသုတ်လိုက်ပြီး လူကြီးတွေကို ဦးညွှတ်နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်။

“မင်းနာမည်ဘယ်သူလဲ ကောင်လေး” လို့ထိုင်ခုံအမြင့်နဲ့ ထိုင်နေတဲ့ လူကြီးက စမေးလိုက်တယ်။

အော်လစ်ဗာက လေသံတိုးတိုး ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့နဲ့ သူ့နာမည်ကို ပြောလိုက်တယ်။

“ကောင်လေး၊ ငါပြောတာကို သေချာနားထောင်၊ မင်းက မိဘမဲ့တစ်ယောက်ဆိုတာကို သိတယ်နော်”... လို့ ထိုင်ခုံအမြင့်မှာ ထိုင်နေတဲ့ လူကြီးကပြောတော့ အော်လစ်ဗာကလည်း “အဲဒါဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ!” လို့ သနားစရာကောင်းလှတဲ့ လေသံနဲ့ ပြန်မေးလိုက်ပါတယ်။

“ငါပြောတာ သေချာနားထောင်လို့ မင်းကိုပြောပြီးပြီ... မင်း သိတဲ့အတိုင်း မင်းမှာအဖေလည်း မရှိ အမေလည်းမရှိဘူး။ မင်းကို မွေးလာပြီးကတည်းက ကိုယ်ပိုင်ခရစ်ယာန်ဘုရားကျောင်းက

ကျွေးမွေး၊ ပြုစု၊ စောင့်ရှောက်ထားခဲ့တာ အခုဒီအရွယ်ထိတောင် ရောက်လာခဲ့ပြီ။ ငါပြောတာ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ” အော်လစ်ဗာက ပြန်ဖြေပြီး သည်းထန်စွာ ငိုကြွေးပါတော့တယ်။

“နေပါဦး၊ မင်းက ဘာအတွက် ငိုရတာတုံး”... လို့ အဖြူရောင်ဝတ်စကုတ်ဝတ်ထားတဲ့ လူကြီးကပြောသလို၊ ထိုင်ခုံအမြင့်မှာထိုင်နေတဲ့ မျက်နှာနီနီနဲ့ လူကြီးကလည်း “မင်းဒီကိုရောက်လာတာ ပညာသင်ယူ နိုင်ဖို့ရယ်... ကုန်ရောင်းဝယ်ခြင်း အတတ်ပညာကို သင်ကြားနိုင်ဖို့ ရယ်... အတွက်ရောက်လာတာလေ... ဒါကြောင့် မင်းမငိုရဘူး၊ မင်း မကြာခင် ပျော်ရွှင်မှုတွေ ရလာလိမ့်မယ် ကောင်လေး”... လို့ပြောပြီး အားပေးပါတယ်။

နောက်တော့ အော်လစ်ဗာကို လမ်းခရီးကြမ်းတမ်းပြီး အိပ်စက်လို့ တောင်မရတဲ့နေရာတစ်ခုကို ပို့လိုက်ကြတယ်။ အော်လစ်ဗာတစ်ယောက် မအိပ်စက်နိုင်ရှာဘဲ ဝမ်းနည်းစွာနဲ့ ငိုကြွေးနေမိတယ်။

အော်လစ်ဗာရောက်သွားတဲ့နေရာမှာ အခြားကလေးတွေလည်း အများကြီးရှိနေတာ တွေ့ရတယ်။ ကျောက်သားနံရံတွေနဲ့ တည်ဆောက်ထား တဲ့ အခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ အခြားကလေးတွေနဲ့အတူနေရပြီး အစားစားချိန်နဲ့ နို့ဆန်ပြုတ်တိုက်ချိန်တွေမှာ အမျိုးသမီးတာဝန်ခံတစ်ဦး၊ နှစ်ဦးက ပိုင်းကူ ပေးလေ့ရှိပါတယ်။ ဒီနေရာဟာလည်း မိဘမဲ့ဂေဟာပဲဆိုတာ အော်လစ်ဗာ နားလည်လိုက်ပါတယ်။ နောက်ပြီး အဲဒီဂေဟာမှာ စားသောက်တဲ့ ဇလုံ-ခွက်ယောက်တွေကို ဘယ်တော့မှ ဆေးကြောသန့်ရှင်းခြင်း မရှိတာကို တွေ့ရ ပါတယ်။

ဂေဟာသစ်မှာလည်း အော်လစ်ဗာက အကျဉ်းချခံရပါတယ်။

နောက်ရက်တွေမှာ အော်လစ်ဗာတွစ်ကို ကုန်သွယ်ရေးလုပ်ငန်းတွေ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေမှာ အလုပ်သင်အဖြစ်ခေါ်မယ့်သူ- သင်ကြားပေးမယ့် သူ ဘယ်သူ့ကိုမဆို ဆုငွေ ၅ ပေါင်ပေးမယ်လို့ အကျဉ်းထောင်က ကြေညာ လိုက်ပါတယ်။

အခန်း - ၃ အော်လစ်ဗာရဲ့ ဘဝသစ်

နောက်တစ်နေ့မှာ ဒေသခံဖြစ်တဲ့ မစ္စတာ “ဆိုဝါဘယ်ရီ” ဆိုသူက မစ္စတာ “ဘမ်ဘယ်” ကိုလာရောက်တွေ့ဆုံပြီး အော်လစ်ဗာကို သူနဲ့အတူ အဝေးခေါ်သွားဖို့ ဆန္ဒရှိတဲ့ အကြောင်းလာရောက်ပြောဆိုပါတယ်။

အော်လစ်ဗာလေးက သူထပ်မံသွားရဦးမယ့် ခရီးစဉ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကြားလိုက်ရလို့ နောက်ထပ် ဘာတွေကြုံတွေ့ရဦးမှာလဲလို့ တွေးမိတယ်။ မစ္စတာဘမ်ဘယ်ခေါ်ရာကို လိုက်လာခဲ့ရပြီး အခုတော့ အခြားသူစိမ်းတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ထဲထပ်ရောက်ရဦးမှာပါလားလို့ ခံစားနေရရှာပါတယ်။ အော်လစ်ဗာကို ခေါ်ချင်တဲ့လူက “သုဘရာဇာ” တစ်ယောက်ပါ။

အော်လစ်ဗာ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာပြီး ခါးသီး၊ နာကြည်းစွာနဲ့ ငိုချလိုက်ပါတော့တယ်။ ဒါကိုမြင်တဲ့ မစ္စတာဘမ်ဘယ်က အော်လစ်ဗာကို ဆူလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မျက်ရည်တွေ သုတ်ခိုင်းလိုက်တယ်။ နောက်တော့ အော်လစ်ဗာဟာ လိမ္မာတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ပုံစံနဲ့ အငိုတိတ်သွားပြီး မစ္စတာဘမ်ဘယ်နဲ့အတူ တိတ်ဆိတ်စွာ လျှောက်လာခဲ့ပါတယ်။

“ကဲ ဒီမှာ ကျုပ်ဒီကလေးကို ခေါ်လာခဲ့ပြီနော်”

ဘုရားကျောင်း စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေး အရာရှိ မစ္စတာဘမ်ဘယ်က အစောပိုင်းက ကလေးကိုခေါ်ဖို့လာပြောတဲ့ သုဘရာဇာရဲ့ အိမ်အဝကိုရောက်တာနဲ့ အော်ပြောလိုက်တယ်။ အိမ်ရှင်ထွက်လာတာနဲ့ အော်လစ်ဗာက ဦးညွှတ် ပြီး နှုတ်ဆက်တယ်။

“အိုး ဒီကောင်လေးက လိမ္မာလိုက်တာ! ဒီကိုခဏလောက်လာပါဦး ကလေးရယ်”

အော်လစ်ဗာကို ခေါ်ထားချင်တဲ့ ဒေသခံသုဘရာဇာဖြစ်တဲ့ မစ္စတာ “ဆိုဝါဘယ်ရီ” က အော်လစ်ဗာကို ခုလိုချော့နေတုန်း အိမ်ခန်းလေးထဲကနေ မစ္စဆိုဝါဘယ်ရီ ထွက်လာတယ်။ မစ္စဆိုဝါဘယ်ရီက အရပ်ပုပျပ်ပြီး အသွင်သဏ္ဌာန်က မြေခွေးမတစ်ကောင်ရဲ့ပုံစံနဲ့ မုန်းစရာကောင်းလှပါတယ်။

“မိန်းမရေ! ငါမင်းကို ဟိုတစ်ခါကပြောခဲ့ဖူးတဲ့ မိဘမဲ့ဂေဟာက ကောင်လေးဆိုတာလေ...” မစ္စတာဆိုဝါဘယ်ရီက အခုလို မိတ်ဆက်တော့ အော်လစ်ဗာက မစ္စဆိုဝါဘယ်ရီဘက်ကို လှည့်ပြီး ဦးညွှတ်အရိုအသေပေးလို့ နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်။

မစ္စဆိုဝါဘယ်ရီက အော်လစ်ဗာကို မီးဖိုချောင်ဆီခေါ်သွားတယ်။ မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ပိန်ပါးတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ထိုင်နေတာ တွေ့ရတယ်။ အဲဒီမိန်းကလေးက စုတ်ပြီနေတဲ့ အပြာရောင်စတော်ကင်နဲ့ ဂျူးဖိနပ်ကို ဝတ်ထားတယ်။

ခဏအကြာ အော်လစ်ဗာရဲ့ နောက်ကနေလိုက်လာတဲ့ မစ္စတာ ဆိုဝါဘယ်ရီက ထိုင်နေတဲ့ မိန်းကလေးကို ခုလိုပြောလိုက်တယ်။

‘ကဲ... ချားလဒ်ရေ၊ ဒီကောင်လေးကို ငါတို့ခရီးသွားရင် ဆောင်သွားမယ့်အထဲက စားစရာနည်းနည်းလောက် ကျွေးလိုက်!’

ဒီစကားကြောင့် အော်လစ်ဗာရဲ့မျက်လုံးတွေ အရောင်တောက်သွားတယ်။ အသားဟင်းတွေ ဘာတွေများ စားရတော့မလားပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရှေ့ကို အမှန်တကယ်ရောက်လာတာက ပန်းကန်ပြားအပြည့်နဲ့ ကြမ်းတမ်းတဲ့စားစရာတွေသာ ဖြစ်နေပါတယ်။ တကယ်တော့ အော်လစ်ဗာတွစ်စားရမယ့် အသားတုံးတွေက သူတို့အိမ်မှာမွေးထားတဲ့ ခွေးမစားချင်တဲ့ အသားတုံးတွေပါ။

အော်လစ်ဗာ အစာစားပြီးတာနဲ့ မစ္စ “ဆိုဝါဘယ်ရီ” က သူ့ကို အပေါ်ထပ်ခေါ်သွားတယ်။ “မင်းရဲ့အိပ်ရာက ဟိုကောင်တာရဲ့အောက်မှာ တွေ့လား! မင်းအခေါင်းတွေကြားထဲမှာ အိပ်ရတာ ဘာမှမဖြစ်လောက်ပါဘူးနော်” အော်လစ်ဗာက သူ့သခင်မအသစ်ရဲ့ဆန္ဒအတိုင်း လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာကြောင့် ဘာတစ်ခုမှကို စောဒကမတက်ပါဘူး။ သူ့ဘဝက သူများခိုင်းတဲ့အတိုင်း လုပ်နေရဦးမယ့် အခြေအနေ မဟုတ်ပါလား။

အခန်း - ၄
 ‘ဈာပနတစ်ခုသို့ ပထမဆုံးအကြိမ်
 အော်လစ်ဗာသွားရောက်ခြင်း’

အော်လစ်ဗာက မရေရာမသေချာလှတဲ့ သူ့ဘဝရှေ့ရေးကို တွေးတောရင်း သူ့အိပ်ရာဖြစ်နေတဲ့ အခေါင်းထဲမှာလဲချပြီး အိပ်စက်လိုက်တယ်။

အော်လစ်ဗာ နံနက်စောစောမှာ နိုးလာတယ်။ သူရှိနေတဲ့ အခေါင်းရောင်းဆိုင်ရဲ့တံခါးကို အပြင်ကနေ ခြေထောက်နဲ့ ပြင်းပြင်းကန်နေတဲ့ အသံကြောင့် အော်လစ်ဗာ ဒေါသအရမ်းထွက်နေတယ်။

“တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ပါလားကွယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် အခုပဲ ဖွင့်တော့မလို့ပါ”

သခင်ဖြစ်သူကို အကျိုးအကြောင်းပြန်ပြောပြီး တံခါးမှာပတ်ချည်ထားတဲ့ ချိန်းကြိုးကို ဖြေလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သော့ကိုဖွင့်လိုက်တယ်။

နောက်တော့ အော်လစ်ဗာက တံခါးမင်းတုပ်ကို တုန်ယင်နေတဲ့လက်အစုံနဲ့ ဆွဲယူပြီး တံခါးကိုဖွင့်လိုက်တယ်။

အော်လစ်ဗာတံခါးဖွင့်ပြီး လမ်းပေါ်ကိုကြည့်လိုက်တယ်။ အလှူခံအဖွဲ့တစ်ခုက ကောင်လေးတစ်ယောက် မတ်တတ်ရပ်ပြီး ပေါင်မုန့်ထောပတ်

သုတ်စားနေတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ စောစောက တံခါးကို ခြေထောက်နဲ့ ကန်တဲ့သူက သူပဲဖြစ်မှာပေါ့လို့ အော်လစ်ဗာ ထင်လိုက်တယ်။

“ငါဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်းမသိသေးဘူးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်မသိသေးပါဘူး”

“ငါ့နာမည်က မစ္စတာ “နိုရာကလေးပိုး” မင်းက ငါ့လက် အောက်ခံပေါ့၊ ဒီပြတင်းမှန်တံခါးတွေ ဖွင့်ချလိုက်၊ မင်းက အသုံး မကျတဲ့ကောင်ပဲ!”

“နိုရာကလေးပိုး” က အော်လစ်ဗာကို ကန်လိုက်တယ်။

အော်လစ်ဗာက ပြတင်းတံခါးကို ထိမိလို့ မှန်တွေကွဲကျသွားတယ်။

ရက်တွေကြာရှည်လာခဲ့တယ်။ အော်လစ်ဗာက သုဘရာဇာရဲ့အိမ်မှာ ၃ ပတ်လောက်ကြာနေခဲ့ပါပြီ။

အော်လစ်ဗာကို သူ့ဆရာသခင်နဲ့အတူ အသုဘအခမ်းအနားပြင်ဆင် ပေးခွင့်ပြုဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်ပြီ...

နောက်တစ်နေ့နံနက်မှာ အော်လစ်ဗာရှိတဲ့ အခေါင်းရောင်းဆိုင်ထဲကို မစ္စတာဘမ်ဘယ်လ်ရောက်လာပြီး မစ္စတာ “ဆိုဝါဘယ်ရီ” လက်ထဲကိုစာ တစ်စောင်ကမ်းပေးလိုက်တယ်။ မစ္စတာဆိုဝါဘယ်ရီက စာကိုဖတ်ကြည့် လိုက်တယ်။

“အဟား! အခေါင်းတစ်လုံးစာအတွက် အော်ဒါပါတယ်ဆိုပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနာမည်ကိုတစ်ခါမှ မကြားဖူးပါဘူး”

မစ္စတာ ဆိုဝါဘယ်ရီရဲ့စကားဆုံးတော့ ဘုရားကျောင်းစည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးအရာရှိက ခုလိုပြောပြတယ်။

“ကျွန်တော်လည်း ဟိုးတစ်နေ့ညကမှ အဲဒီလူမိသားစုရဲ့ နာမည်ကို ကြားဖူးတယ်။ အခုခင်ဗျားတို့တာဝန်ယူရမှာက အမျိုး သမီးတစ်ယောက်ရဲ့ ဈာပနပဲ... သူမကို မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်ပေးရမယ်”

မစ္စတာဘမ်ဘယ်လ်က အခေါင်းဆိုင်ထဲကနေ ပြန်ထွက်သွားခဲ့တယ်။

အော်လစ်ဗာက သူ့သခင်ရဲ့နောက်ကနေ ဈာပနအခမ်းအနားဖြစ်ဖို့ လိုက်သွားခဲ့တယ်။

ဆရာတပည့် ၂ ယောက်သား လူနေထူထပ်ပြီး ညစ်ပတ်လှတဲ့

ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်တစ်ခုက အိမ်ကိုလျှောက်သွားခဲ့ကြတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ရပ်ကွက်ထဲက အိမ်တစ်အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်ကြတယ်။ သေဆုံးသူ အမျိုးသမီးရဲ့ အိမ်ပေါ့။ အဲဒီအိမ်မှာ အဘိုး၊ အဘွားနဲ့ ဆင်းရဲစုတ်ပြတ်နေတဲ့ ကလေးတွေကို အော်လစ်ဗာ တွေ့လိုက်ရတယ်။

ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာရှိနေတဲ့ အမျိုးသမီးအလောင်းကို တွေ့လိုက်ရချိန်မှာ အော်လစ်ဗာက ကြောက်စိတ်ကြောင့် ပခုံးတွန့်သွားတယ်။

အော်လစ်ဗာတို့ ဆရာတပည့် အလောင်းနားကိုရောက်တော့ အဘိုးအိုက အမျိုးသမီးအလောင်းရဲ့ခြေရင်းမှာ ဒူးထောက်ပြီး ငိုကြွေးတယ်။ ပြီးတော့ သူက အခုလိုရှင်းပြတယ်။

“သူမက အစာငတ်ပြီးသေသွားတာလေ... ကျွန်တော်က သူမအတွက် အစာစားလို့ရအောင် တစ်လမ်းဝင်တစ်လမ်းထွက်လိုက်ပြီး တောင်းစားတယ်... ဒါပေမဲ့ လမ်းထဲကလူတွေက ကျွန်တော့်ကို အချုပ်ထဲထည့်လိုက်ကြတယ်... ကျွန်တော် အိမ်ကိုပြန်ရောက်တော့ သူက အသက်ငင်နေပြီလေ... အစာငတ်ပြီး သေရှာတာပေါ့ဗျာ”

ကြောက်လန့်တကြားဖြစ်နေတဲ့ ကလေးတွေကလည်း သည်းသည်းထန်ထန် ငိုနေကြတယ်။ ဒါကိုမြင်ရတော့ အော်လစ်ဗာလည်း ဝမ်းနည်းပြီး မျက်ရည်ကျမိတယ်။

“သူမက ကျွန်မတို့ရဲ့သမီးလေ”... လို့ အဘွားအိုက ဝမ်းနည်းစွာနဲ့ ပြောပြတယ်။

နောက်တစ်နေ့မှာ အော်လစ်ဗာနဲ့ သူ့ဆရာတို့ ၂ ဦးသား ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာတွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေတဲ့ အသုဘအိမ်ကိုပြန်ရောက်လာကြတယ်။

အဲဒီမှာ မစ္စတာဘမ်ဘယ်လ်က အရင်ရောက်နှင့်နေပြီး မစ္စတာဘမ်ဘယ်လ်နဲ့အတူ အော်လစ်ဗာ နေခဲ့ဖူးတဲ့ အိမ်က အမျိုးသား ၄ ယောက်ပါအတူ ပါလာခဲ့ပါတယ်။ သူတို့လည်း အသုဘမှာဝိုင်းကူညီဖို့ ရောက်လာခဲ့တာပါ။

ခဏအကြာ လှလှပပဖြစ်အောင် တစ်စုံတစ်ရာဆင်ယင်၊ ထုံးဖွဲ့မှုတွေ လုံးဝမပါရှိတဲ့ မူလပုံစံအခေါင်းအတိုင်း အမျိုးသမီးရဲ့အလောင်းကို ထည့်ပြီး လမ်းအတိုင်း သယ်ဆောင်ခဲ့ကြတယ်။

သန့်ရှင်းဝင်းထဲက ဘုရားကျောင်းကိုရောက်တဲ့အခါ ဘုန်းတော်ကြီးက ထုံးစံအတိုင်းလုပ်ရမယ့်၊ ပြောဆို မေးမြန်းရမယ့်ဟာတွေ မေးမြန်းပြောဆို ဆုတောင်းပြီး မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းနဲ့စပ်ဆိုင်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို ဖတ်ကြားတယ်။ ဒီအချိန်မှာ မစ္စတာ ဆိုဝါဘယ်ရီက မြေတူးသမားကို ခုလိုပြောလိုက်တယ်။

“ကဲ... သင်္ဂြိုဟ်တဲ့ကုန်ကျစရိတ်အတွက် စာရင်းဖြည့်လိုက်ပေတော့”

ဆရာဖြစ်သူ ဆိုဝါဘယ်ရီရဲ့စကားကြောင့် အော်လစ်ဗာ စဉ်းစားလို့မရ ဖြစ်သွားတယ်။ သူက ဆရာဖြစ်သူရဲ့ အခေါင်းဆိုင်လည်းဖြစ်၊ သူ့အိမ်လည်းဖြစ်နေတဲ့ ဆိုင်ကိုပြန်လာရင်း သူမြင်ခဲ့ကြားခဲ့ရသမျှ ကိစ္စတွေ အားလုံးကို ပြန်လည်စဉ်းစားတွေးတောနေမိပါတယ်။

*

အခန်း - ၅ အော်လစ်ဗာ၏လန်ဒန်ခရီးစဉ်

မစ္စတာဆိုဝါဘယ်ရီဆီမှာရှိနေတဲ့ အော်လစ်ဗာရဲ့ဘဝဟာ စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ် ကောင်းလှပါတယ်။ တစ်ညမှာ အော်လစ်ဗာက လန်ဒန်ကို ထွက်ပြေးဖို့ ဆုံးဖြတ်တယ်။ သူ့လမ်းလျှောက်လာရင်း အေးလည်းအေး၊ ဗိုက်လည်းဆာနေရှာပါတယ်။

သူ့ရဲ့ဇာတိမြေကနေထွက်လာခဲ့ပြီး ၇-ရက်မြောက်တဲ့နေ့ နံနက်စောစောပိုင်းမှာ အော်လစ်ဗာတစ်ယောက် “ဘားနံနက်” ဆိုတဲ့ မြို့ငယ်လေးဆီကို တဖြည်းဖြည်းချင်းကပ်လာနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

အော်လစ်ဗာက အားနည်းမောပန်းစွာ ထိုင်ချလိုက်တယ်။ သူ့ခြေထောက် မှာ သွေးတွေထွက်ပြီး ဒဏ်ရာတွေပေါ်မှာတော့ လမ်းတစ်လျှောက် ကပ်ပါလာတဲ့ ဖုန်တွေက အလိမ်းလိမ်းကပ်နေတယ်။

မြို့ထဲက အချို့လူတွေက အော်လစ်ဗာကို ခဏလောက်ရပ်ပြီး ငေးကြည့်ကြတယ်။ အချို့က သူ့ကိုဝိုင်းပတ်ပြီး စူးစမ်းကြတယ်။ အဲဒီလိုဝိုင်းပြီး ကြည့်ကြပေမယ့် ဘယ်သူကမှ သူ့ကိုသက်သာတဲ့ စိတ်ဖြစ်အောင် နှစ်သိမ့်ပေးခြင်း မရှိကြပါဘူး။ ထိုအချိန်မှာ အော်လစ်ဗာရဲ့ဆားနားကနေ ကောင်လေး

တစ်ယောက်က ဖြတ်သွားရင်း သူ့ကို စူးစမ်းတဲ့အကြည့်နဲ့ စက္ကန့်ပိုင်းလောက် ကြည့်သွားတယ်။ ပြီးတော့ အော်လစ်ဗာရှိရာဘက်ကို လျှောက်လာပြီး ခုလို ပြောလိုက်တယ်။

“ဟဲလို”

ကောင်လေးက အော်လစ်ဗာနဲ့ သက်တူရွယ်တူလောက်ရှိတယ်။ ကောင်လေးရဲ့ နှာခေါင်းကတိုပြီး ထိပ်လန်နေတယ်။ မျက်ခုံးတွေကလည်း တုံးတိတ်ဖြစ်နေတယ်။ ရုတ်တရက်ကြည့်လိုက်တာနဲ့ ညစ်ပေပေကောင်လေး မှန်းသိသာလွန်းလှတယ်။ ကောင်လေးက အရပ်ပုပြီး သေးငယ်စူးရှတဲ့ အရုပ်ဆိုးအကျည်းတန်လှတဲ့ မျက်လုံးတွေရှိတယ်။ ကောင်လေးက ဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားပြီး ကြီးမားလှတဲ့ ကုတ်အင်္ကျီကြီးကို မတော်တရော်ဝတ်ထား တယ်။ သူ့ရဲ့လက်နှစ်ဖက်က ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှာ ထည့်ထားတယ်။

“ငါဗိုက်အရမ်းဆာပြီး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေတယ်၊ ငါအဝေး ကြီးကနေ လျှောက်လာခဲ့ရတာ၊ ငါလမ်းလျှောက်လာခဲ့တာ ၇- ရက် တောင်ရှိနေပြီ...” လို့ အော်လစ်ဗာက သူ့ကိုနှုတ်ဆက်တဲ့ကောင်လေး ကို မျက်ရည်တွေပြည့် နေတဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ ပြောပြလိုက်တယ်။

“လမ်းလျှောက်လာတာ ၇-ရက်တောင်ရှိပြီ၊ ဟုတ်လား!၊ အေး... သိပြီ... သိပြီ...” လို့ ကောင်လေးက အော်လစ်ဗာရဲ့ အခြေအနေ ကို အသိအမှတ်ပြုရင်း ပြောလိုက်တယ်။

ကောင်လေးက အော်လစ်ဗာ မတ်တတ်ရပ်နိုင်အောင် တွဲကူ၊ ထူမ ပေးလိုက်တယ်။ နောက်တော့ သူ့ကို စားသောက်ဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင်ရဲ့ အနောက်ထဲကို ခေါ်သွားပြီး စားကောင်းသောက်ဖွယ်တွေချကျွေးတယ်။ အော်လစ်ဗာ စားသောက်နေစဉ်အတွင်းမှာ အဲဒီထူးဆန်းတဲ့ကောင်လေးက အော်လစ်ဗာကို အသေအချာအာရုံစိုက်ပြီး ကြည့်နေခဲ့တယ်။

အော်လစ်ဗာ စားသောက်လို့ပြီးသွားချိန်မှာ အဲဒီထူးဆန်းတဲ့ ကောင်လေးနဲ့ “အော်လစ်ဗာ” တို့ စကားပြောဖြစ်ကြတယ်။

“မင်းလန်ဒန်ကို သွားမလို့လား”

“အေး ဟုတ်တယ်”

“နေထိုင်၊ တည်းခိုဖို့နေရာနဲ့ ပိုက်ဆံကောရှိရဲ့လား?”

“မရှိဘူး”

နောက်တော့ ကောင်လေးက သူလည်း အဲဒီညမှာ လန်ဒန်ကိုသွားမယ့် အကြောင်း အဘိုးအိုတစ်ယောက်နဲ့အတူ သူ့အတွက် နေရာထိုင်ခင်းပါ စီစဉ်ထားနိုင်တဲ့အကြောင်း အော်လစ်ဗာကို ပြောပြတယ်။

အော်လစ်ဗာက ဝမ်းသာအားရနဲ့ချက်ချင်းပဲ သဘောတူလိုက်တယ်။

ကောင်လေးရဲ့နာမည်က “ဂျက်ဒေါက်ကင်စ်” တဲ့ ဒေါက်ကင်စ်ကို လူကြီးတစ်ယောက်က တပည့်ရင်းချာအဖြစ် အရင်က လက်သပ်မွေးဖူးခဲ့တယ်။

မစ္စတာဒေါက်ကင်စ်က ကောက်ကျစ်ပြီး ပရိယာယ်ကြွယ်ဝတဲ့ သူလို့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေကြားမှာ နာမည်ကြီးတဲ့သူဖြစ်တယ်။

သူတို့လန်ဒန်မြို့ထဲကို ဝင်လာချိန်မှာ ၁၁ နာရီနီးပါးရှိနေပါပြီ... ကောက်ကျစ်သူလို့ ဘွဲ့ခံထားတဲ့ ကောင်လေးက ခြေလှမ်းတွေမြန်နေတယ်။ သူက အော်လစ်ဗာကို သူ့နောက်ကနေ အနီးကပ်ဆုံးလိုက်လာဖို့ ညွှန်ကြားလိုက်တယ်။ အော်လစ်ဗာက သူ့ဘဝမှာ ဒီလောက်ထိ ညစ်ပတ်စုတ်ပြတ်တဲ့ နေရာတွေကို တစ်ခါမှမရောက်ဖူးသေးလို့ အော်ဂလီဆန်နေပါတယ်။ သွားရတဲ့ လမ်းကကျဉ်းမြောင်းလွန်းပြီး အနံ့အသက်တွေကလည်း မကောင်းသလို ရွံ့တွေလည်း ထူပြောလှပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ သူတို့အိမ်တစ်အိမ်ထဲကို ဝင်ခဲ့ကြတယ်။ ခဏအကြာ ဒေါက်ကင်စ်က လေချွန်သံပေးလိုက်တယ်။

အိမ်ခန်းရဲ့အောက်ဘက်ကနေ အသံတစ်သံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာခဲ့တယ်။

“ရောက်လာကြပြီလား” အသံဩဇာနဲ့ပြည့်စုံတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ရဲ့အသံဆိုတာကို အော်လစ်ဗာ သတိထားမိတယ်။ ကြည့်ရတာ အပြန်အလှန်အချက်ပြစကားတွေနဲ့ ဆက်သွယ်နေကြနဲ့တူတယ်... လို့ အော်လစ်ဗာ တွေးလိုက်တယ်။

ခဏအကြာမှာတော့ အသံပိုင်ရှင်လူကြီးရဲ့ မျက်နှာပေါ်လာတယ်။ သူက အော်လစ်ဗာတို့ကို အောက်ထပ်ဆင်းခဲ့ဖို့ အမူအရာပြတယ်။ လူကြီးက အနောက်ဘက်အခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်ပြီး အော်လစ်ဗာကို သူ့နောက်ကနေ ဆွဲခေါ်ခဲ့တယ်။

အခန်းရဲ့နံရံတွေနဲ့ မျက်နှာကြက်တွေက ညစ်ပတ်လွန်းလှပါတယ်။ မီးလင်းဖိုရဲ့ အရှေ့ဘက်မှာတော့ စားပွဲတစ်လုံးရှိနေတယ်။

စားပွဲပေါ်မှာ ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်၊ ဂျင်ဂျာဘီယာတစ်ပုလင်း၊ သံဖြူနဲ့ခဲ ရောစပ်ထားတဲ့ အိုး ၂ အိုး၊ ၃ အိုး၊ ပေါင်မုန့်လုံးတစ်လုံးနဲ့ ထောပတ်၊ ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်တို့ အစီအရီရှိနေကြတာတွေ့ရတယ်။

အဲဒီမှာ ရက်စက်ယုတ်မာတဲ့ ပုံပေါက်နေတဲ့ အသက်ကြီးကြီး ဂျူးလူမျိုးတစ်ယောက်ရဲ့မျက်နှာ ပိုင်ရှင်တစ်ယောက်က အကြော်ဒယ်အိုးထဲမှာ ဝက်အူချောင်းတွေ ထည့်ကြော်နေတာတွေ့ရတယ်။ အဲဒီအဘိုးကြီးမှာ ထူထဲပြီး နီကြောင်နေတဲ့ ဆံပင်တွေ ရှိတယ်။ စားပွဲမှာ ယောက်ျားလေး ၄-၅ ယောက် ပိုင်းထိုင်နေကြတာကိုလည်း တွေ့ရပြန်တယ်။

အဲဒီယောက်ျားလေးတွေ အားလုံးက ကောက်ကျစ်တဲ့ဘွဲ့ခံ ဒေါ်ကင်စ်ထက် ဘယ်သူမှအသက်ပိုကြီးတဲ့သူတွေ မဟုတ်တာကို အော်လစ်ဗာ သတိထားမိတယ်။ စားပွဲမှာထိုင်နေတဲ့ ကောင်လေးတွေအားလုံးက အရက်ကလေးနည်းနည်းစီငုံလိုက်၊ ဆေးတံလေးသောက်လိုက်နဲ့ တကယ့်လူကြီးတွေရဲ့ ဟန်ပန်အတိုင်း ပြုမူနေကြတယ်။

ဒေါ်ကင်စ်က ချက်ပြုတ်၊ ကြော်လှော်နေတဲ့ အဘိုးအိုနားမှာ စကားတီးတိုးပြောလိုက်၊ စားပွဲမှာထိုင်နေတဲ့ ကောင်လေးတွေအနားသွားပြီး တီးတိုးပြောလိုက်နဲ့လုပ်နေတယ်။

ခဏအကြာမှာတော့ ကောက်ကျစ်ယုတ်မာတဲ့ ဘွဲ့ခံကောင်လေး “ဒေါ်ကင်စ်” က အော်လစ်ဗာတွစ်ကို အားလုံးနဲ့မိတ်ဆက်ပေးလိုက်တယ်။

“ကဲ အားလုံးပဲ၊ သူက ငါရဲ့သူငယ်ချင်း အော်လစ်ဗာတွစ်... တဲ့” ဟင်းချက်နေတဲ့ ဂျူးလူမျိုး အဘိုးအိုက ပြီးပြတယ်။ စားပွဲမှာထိုင်နေကြတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ချင်းစီက အော်လစ်ဗာကို လက်ဆွဲပြီး နှုတ်ဆက်ကြတယ်။ အားလုံးက သူတို့ရဲ့ ဖော်ရွေတတ်မှုကို အော်လစ်ဗာတွစ် သိအောင်ထုတ်ပြကြတယ်ပေါ့။

ခဏအကြာထိ စကားသံတွေ ဆူညံသွားပြီးနောက်ပိုင်း သူတို့အားလုံး ညစာစားဖို့ ပြန်ထိုင်လိုက်ကြတယ်။

အော်လစ်ဗာက သူ့ရဲ့ကိုယ်တာ (သတ်မှတ်ပေးတဲ့ အစားစာပမာဏ)

ကို စားသုံးလိုက်တယ်။ နောက်တော့ ဂျူးအဘိုးအိုက ဂျင်နဲ့ရေရေပြီးသား တစ်ဖန်ခွက်ကို အော်လစ်ဗာဆီကမ်းပေးပြီး တစ်ခါတည်း သောက်ချဖို့ ပြောတယ်။

အဘိုးအိုပြောတဲ့အတိုင်း သောက်ချလိုက်ပြီးတဲ့နောက် ခဏအကြာမှာပဲ အော်လစ်ဗာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားပါတော့တယ်။

✱

အခန်း - ၆

အော်လစ်ဗာ - ခါးပိုက်နှိုက်ပညာသင်ယူခြင်း

အော်လစ်ဗာက နောက်တစ်နေ့နံနက်နောက်ကျမှ အိပ်ရာကနေနိုးလာခဲ့တယ်။ အရက်ရဲ့အရှိန်ကြောင့် သူ့အခုထက်ထိ ခေါင်းကိုက်နေတုန်းပါ။

ထမင်းဟင်းချက်တဲ့ ဂျူးအဘိုးအိုက ရေနွေးအိုးတွေတည်ပြီး ကော်ဖီတွေဖျော်၊ လင်ပန်းထဲမှာ တစ်ခွက်ချင်းထည့်ပြီး လေလေးတချွန်ချွန်နဲ့ အလုပ်တွေ များနေတယ်။

နောက်တော့ အဘိုးအိုက ကြမ်းပြင်မှာရှိတဲ့ အံ့ဂွက်တံခါးကို အသာလေးဆွဲဖွင့်ပြီး သေတ္တာလေးတစ်ခုကို ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီသေတ္တာလေးကို သူက စားပွဲပေါ် အသေအချာနေရာချလိုက်တယ်။

နောက်တော့ အဲဒီသေတ္တာလေးထဲက ရွှေရောင်တဖျတ်ဖျတ်တောက်ပနေတဲ့ နာရီကို အသာဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။ နာရီက ရွှေတွေပါဝင်နေရုံမကဘဲ လက်ဝတ်ရတနာတွေပါ စီခြယ်ထားတဲ့ ခမ်းနားထည်ဝါတဲ့ တန်ဖိုးကြီး နာရီတစ်လုံးပါ။

ဒီလိုနဲ့ ရုတ်တရက် အော်လစ်ဗာက သူ့ကို အသေအချာစူးစိုက်ကြည့်နေတာကို အဘိုးအိုက တွေ့သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ အော်လစ်ဗာက စူးစမ်းလေ့လာတာပဲလေလို့ အဘိုးအိုက နားလည်လိုက်တယ်။

အဘိုးအိုက နာရီကို ပြန်ထည့်ပြီးကျယ်လောင်တဲ့ အသံမြည်အောင် သေတ္တာလေးကို ဆောင့်ပိတ်လိုက်တယ်။ နောက်တော့ စားပွဲပေါ်မှာရှိနေတဲ့ ပေါင်မုန့်လှီးစားကို ကောက်ယူပြီး ဒေါသတကြီးနဲ့ မတ်တတ်ရပ်လိုက်တယ်။

ပြီးတော့ ရတနာတွေစီခြယ်ထားတဲ့ နာရီရှိတဲ့သေတ္တာငယ်ကို စိတ်မသက်မသာနဲ့ ငေးကြည့်နေလိုက်တယ်။

‘ဒီလိုလှပတဲ့ ပစ္စည်းမျိုးကို မင်း တွေ့ခဲ့မြင်ခဲ့ဖူးသလား၊ ကောင်လေး?’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ တွေ့ဖူး မြင်ဖူးပါတယ်ခင်ဗျာ!’

ဂျူးအဘိုးအိုရဲ့ ရုတ်တရက်အမေးစကားကို အော်လစ်ဗာက ချက်ချင်း ပြန်ဖြေလိုက်တော့ အဘိုးအိုမျက်နှာ ရုတ်ခြည်းဖြူဖျော့သွားတယ်။

“ဒါက ငါ့ရဲ့ပိုင်ဆိုင်မှုသေးသေးလေးပါကွာ၊ ငါက အသက်အရွယ်ဒီထက်အိုမင်းပြီး ဘာမှမလုပ်နိုင်တော့ရင် ဒါလေးကိုပဲ အမှီပြုရတော့မှာ...”

အော်လစ်ဗာက အဘိုးအိုရဲ့ပြောစကားတွေကို အရေးမလုပ်ဘဲ သူအိပ်ရာ ထလိုရပြီလားလို့ပဲ မေးတော့ အဘိုးအိုက ပျာပျာသလဲနဲ့ ခုလို ပြောလိုက်တယ်။

“အော် ရပါပြီ ငါ့တူရယ်... တံခါးဝထောင့်နားမှာ ရေဇလားရှိတယ်။ ဒီကိုပုံးနဲ့ခပ်လာခဲ့၊ ငါမင်းကို ကိုယ်လက်သန့်စင်၊ အဝတ်လျှော်ဖို့ ဇလုံတစ်ခုပေးမယ်”

အော်လစ်ဗာက ရေပုံးကို ယူလို့ရေခပ်ပြီး ပြန်လှည့်လိုက်ချိန်မှာ စောစောက နာရီထည့်ထားတဲ့ သေတ္တာလေးကို မတွေ့ရတော့ပါဘူး။

အော်လစ်ဗာ ကိုယ်လက်သန့်စင်နေချိန်မှာ ဒေါ်ကင်စ်က ကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့အတူ ရောက်လာတယ်။ အဲဒီကောင်လေးက အရင်ညက မိတ်ဆက်လိုက်တဲ့ “ချာလီဘိတ်” ဆိုတဲ့ ကောင်လေးပါ။ သူတို့ နံနက်စာစားဖို့ ထိုင်လိုက်တယ်။

ထမင်းဝိုင်းမှာ အဘိုးအိုက ဒေါ်ကင်စ်ကို စမေးတယ်။

“မင်းဘာတွေရခဲ့သလဲ၊ ကောင်လေး”

“အိတ်ဆောင်စာအုပ် ၂ အုပ်တွေရခဲ့တယ်”

“မျဉ်းကြောင်းတွေပါလား” ဒေါ်ကင်စံရဲ့အဖြေကို အဘိုးအိုက စိတ်အားထက်သန်စွာနဲ့ ပြန်မေးလိုက်တယ်။

“အင်း... မဆိုးပါဘူး၊ ပါတော့ပါတယ်”

ဒေါ်ကင်စံက ပါးစပ်က ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ပဲ သူ့အိတ်ထဲက အိတ်ဆောင်စာအုပ် ၂ အုပ်တွဲကို ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။ တစ်အုပ်က အစိမ်းရောင်ရှိပြီး တစ်အုပ်ကတော့ အနီရောင်ပါ။

နောက်တော့ အဖွဲ့ထဲက “ဖက်ဂင်” ဆိုသူက ချာလီဘိတ်ကို မေးလိုက်တယ်။

“မင်းကော ဘာတွေရခဲ့သလဲ”

“သုတ်စရာတော့ အများကြီးရခဲ့တယ်”... လို့ ချာလီဘိတ်က ပြန်ဖြေရင်း သူ့အိတ်ထဲကနေ လက်ကိုင်ပဝါ ၄ထည်ကို ထုတ်ယူပြလိုက်တယ်။ ဂျူးအဘိုးအိုက တစ်ဦးချင်းစီထုတ်ပြတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို အနီးကပ်စစ်ဆေးလိုက်တယ်။ **“အိုကေ၊ မင်းတို့လုပ်တာကောင်းတယ်၊ တော်တယ်”** နံနက်စာစားပြီးနောက်မှာတော့ ဂျူးအဘိုးအိုနဲ့ ကောင်လေး ၂ ယောက်က သာမန်မဟုတ်တဲ့ ဂိမ်းတစ်ခုကို ကစားနေတာတွေ့ရတယ်။

အဘိုးအိုက ဘောင်းဘီရှည်ဝတ်ပြီး သူ့ရဲ့ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်တစ်ဖက်ထဲမှာ နှာရှူဆေးဘူးတစ်ဘူးကို ထည့်လိုက်တယ်။ နောက်ထပ် ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်တစ်ဖက်ထဲမှာတော့ မှတ်စုစာအုပ်လေးတစ်အုပ်ထည့်ထားလိုက်တယ်။ ဒါတင်မကသေးဘူး၊ ဂျူးအဘိုးအိုက သူ့ဝတ်စကုပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲ နာရီကိုထည့်လိုက်ပြီး အင်္ကျီကိုတင်းတင်းစေ့တဲ့အထိ ကြယ်သီးတပ်ထားလိုက်တယ်။

ပြီးတော့ အဘိုးအိုတစ်ယောက်လိုမျိုး တုတ်ကောက်ကို ယူပြီးအခန်းထဲမှာ လမ်းလျှောက်နေတယ်။ အခုဂိမ်းက စနေပါပြီ...

ဂျူးအဘိုးအိုလမ်းလျှောက်တဲ့နောက်ကို ကျန်တဲ့ ကောင်လေး ၂ ယောက်က အနီးကပ်လိုက်နေတယ်။ အဘိုးအို တစ်ကြိမ်တွေ့လိုက်တိုင်း သူတို့က နောက်ကနေ အသာပုန်းတယ်။ နောက်တော့ အခွင့်သာတာနဲ့ အဘိုးအိုရဲ့ အိတ်ကပ်တွေထဲကရှိသမျှ ပါသမျှပစ္စည်းတွေအားလုံးကို နှိုက်ယူလိုက်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကံဆိုးချင်တော့ အဘိုးအိုရဲ့အိတ်ကို နောက်ဆုံး

အကြိမ်အနှိုက်မှာ အဘိုးအိုက သူ့အိတ်ကပ်ထဲ လက်တစ်ချောင်းဝင်လာတာကို ချက်ချင်းသိသွားပြီး အော်လိုက်တယ်။ အဲဒီမှာတင်ဂိမ်းကစားပွဲကပြီး ဆုံးသွားပြီး နောက် တစ်ကြိမ်အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် (ခါးပိုက်နှိုက်တာကို အနှိုက်ခံရသူမသိအောင်) လုပ်နိုင်တဲ့အထိ ဂိမ်းကိုပြန်စလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီဂိမ်းကိုအကြိမ်ကြိမ်ပြုလုပ်ပြီး အကောင်းဆုံးနဲ့ သပ်ရပ်စွာကျွမ်းကျင်အောင် ကြိုးစားကြပါတယ်။

ဂိမ်းကို လေ့ကျင့်ပြီးတဲ့အချိန်မှာတော့ အမျိုးသမီးငယ် ၂ ယောက်နဲ့ အမျိုးသားငယ် ၂ ယောက်က အပြင်သွားဖို့ ပြင်ဆင်ကြတယ်။ အမျိုးသမီးငယ်တစ်ယောက်ရဲ့နာမည်က “ဘက်တ်” ဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ယောက်ကတော့ “နန်စီ” တဲ့။

သူမတို့ ၂ ယောက်က ဆံပင်တွေကိုနောက်လှန်ပြီး ထောင်ထားကြတယ်။ ဒါ့အပြင် သူမတို့က ညစ်ပတ်နေတဲ့ စတော်ကင်နဲ့ ဂျူးဖိနပ်ကို ဝတ်ထားကြတယ်။

သူမတို့ ၂ ယောက်က မိတ်ကပ်တွေကို အများကြီး လိမ်းထားပြီး ကြည့်ရဆိုးလှတယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း အော်လစ်ဗာရဲ့ မျက်လုံးထဲမှာတော့ ကြည့်ကောင်းနေပါတယ်။ နောက်တော့ ဒေါ်ကင်စ်၊ ချာလီနဲ့ အမျိုးသမီးငယ် ၂ ယောက်တို့က အပြင်ကိုအတူသွားကြတယ်။ သူတို့အပြင်မှာသုံးစွဲဖို့ ဂျူးအဘိုးအိုက ပိုက်ဆံပေးလိုက်တယ်လေ။

“သူတို့က ငါ့သူငယ်ချင်း အချစ်ဆုံးတွေပေါ့၊ သူတို့ရဲ့ဘဝက ပျော်စရာကောင်းတယ်လို့ မထင်ဘူးလား၊ သူတို့ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး အပြင်ကို ထွက်လည်နေကြမှာ”... လို့ “ဖက်ဂင်” က အော်လစ်ဗာကို ပြောပြတယ်။ ဒီတော့ အော်လစ်ဗာကလည်း “ဖက်ဂင်” ကို သိချင်စိတ်နဲ့ ခုလို ပြန်မေးလိုက်တယ်။

“သူတို့အလုပ်ပြီးသွားလို့ အပြင်သွားရတာလား ဆရာ”

အော်လစ်ဗာရဲ့မေးခွန်းကို အနားရောက်လာတဲ့ ဂျူးအဘိုးအိုက ဝင်ဖြေတယ်။

“အေး ဟုတ်တယ် အော်လစ်ဗာရဲ့ မင်းလည်း မှတ်ထားပေါ့၊ သူတို့ပြောတာကို နားထောင်၊ မင်းဘာလုပ်လုပ်သူတို့အကြံပေးတာ

ကို အလေးထားပါ။ အထူးသဖြင့် Dodger ဆိုတဲ့ ဒေါ်ကင်စ်ရဲ့ စကားကို အထူးနားထောင်ပေးပါ။ သူက မင်းကိုလူတော်ဖြစ်အောင် လေ့ကျင့်ပျိုးထောင်ပေးလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ!” လို့အော်လစ်ဗာက နာခံစွာနဲ့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

နောက်တော့ ဂျူးအဘိုးအိုက အော်လစ်ဗာကို ထပ်ပြီးရှင်းပြတယ်။

“ဒီနေ့နံနက်ပိုင်းက ငါတို့ကစားတဲ့ ပုံစံကိုကြည့်လိုက်ရတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒါလေ့ကျင့်တာလေ...”

“မင်းမှတ်မိသမျှ ငါ့ကို ပြန်လုပ်ပြပါလား”

အော်လစ်ဗာက အိတ်ကပ်ထဲကို လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည် ထည့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့နောက်လက်တစ်ဖက်နဲ့ အိတ်ထဲမှာရှိနေတဲ့ လက်ကိုင်ပဝါကို အသာလေးပြန်နှိုက်ပြတယ်။ နံနက်ပိုင်းက ဒေါ်ကင်စ်လုပ်သွားသလို မျိုး အဘိုးအိုကို လုပ်ပြလိုက်တယ်။

“ရသွားပြီလား” ဂျူးအဘိုးအိုက အော်လစ်ဗာကို မေးတယ်။

“ရပြီ ဆရာ ဒီမှာ” အော်လစ်ဗာက လက်ထဲဆုပ်ထားတဲ့ လက်ကိုင်ပဝါကို ဖြန့်ပြလိုက်တယ်။

“မင်းတော်လာပြီ ကောင်လေး၊ မင်းဒီအတိုင်း ဆက်ဆက်ပြီး လေ့ကျင့်သွားရင် အကောင်းဆုံးနဲ့ အသပ်ရပ်ဆုံးလုပ်နိုင်ပြီ... မင်းတဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဆရာကြီးဖြစ်လာတော့မှာကို ငါမြင်နေရပြီ” လို့ ဂျူးအဘိုးအိုက အော်လစ်ဗာကို နှစ်ထောင်းအားရစွာနဲ့ ချီးမွမ်းနေပါတော့တယ်။

အော်လစ်ဗာက ဂျူးအဘိုးအိုရဲ့ချီးမွမ်းစကားအပေါ် အင်းမလုပ်၊ အဲမလုပ်ဘဲ အဘိုးအိုရဲ့ နောက်ကနေ စားပွဲရှိရာကို နှုတ်ဆိတ်စွာ လိုက်လာခဲ့ပါတယ်။

အခန်း - ၇

အော်လစ်ဗာ၏ ပေးဆပ်မှု

ရက်ပေါင်းများစွာကြာတဲ့အထိ အော်လစ်ဗာက ဂျူးအဘိုးအိုရဲ့အခန်းထဲမှာ ဆက်နေခဲ့ရပါတယ်။ အော်လစ်ဗာက ခါးပိုက်နှိုက်အလုပ်မှာ ကျွမ်းကျင်လာစေဖို့ နေ့စဉ်နံနက်တိုင်း လေ့ကျင့်ရတယ်။ လိုအပ်ချက်ရှိတဲ့အပိုင်းကို အဘိုးအိုက ပြောပြ သင်ကြားပေးတယ်။

အခန်းအောင်းပြီးနေခဲ့ရလို့ ငြီးငွေ့တဲ့အခါ အော်လစ်ဗာက အပြင်ထွက်ဖို့ အဘိုးအိုဆီကနေ ခွင့်တောင်းလေ့ရှိတယ်။ အဘိုးအိုက ခွင့်ပြုပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဖော် ၂ ယောက်တော့ ထည့်ပေးလေ့ရှိတယ်။

အဘိုးအိုရှိတဲ့ နေရာကနေ အပြင်ထွက်လာတဲ့ ကောင်လေးတိုင်းက လက်ဗလာ (ငွေမရှိဘဲ) ထွက်လာလေ့ရှိတတ်တာကို အော်လစ်ဗာ သတိထားမိတယ်။ အပြင်မှာသုံးဖို့ ငွေလိုရင် အပြင်သွားရင်းနဲ့ တစ်ခါတည်း ငွေရှာ (ခါးပိုက်နှိုက်) တဲ့သဘောပေါ့။

တကယ်လို့ ကောင်လေး အားလုံးကလက်ဗလာနဲ့ အိမ်ကိုပြန်လာကြရင်လည်း အဘိုးအိုက ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဆူပူကြိမ်းမောင်းပြီး ထမင်းလည်း